

Onbegrip

In een column over onbegrip in een patiëntenblad is het natuurlijk heel makkelijk om iets te schrijven over al het onbegrip dat wij als patiënt tegenkomen. Dat zal voor een herkenbaar stuk zorgen, maar wat ik vooral ook interessant vind is het onbegrip voor onze partners.

Onze partners komen 's avonds thuis uit het werk, denken niet aan sarcoïdose en voelen zich c.q. zijn geen patiënt. Ze vragen gewoon compleet argeloos hoe je dag was en kunnen dan te maken krijgen met een vermoeide partner of krijgen in een klap al onze frustraties die wij die dag tegen zijn gekomen. Of ze vragen niets en krijgen dan dezelfde reactie. Ook zij krijgen te maken met dingen die niet meer kunnen, afspraken die moeten worden afgezegd, hobby's die niet meer samen gedaan kunnen worden, avondjes uit waar ze alleen naar toe moeten en gewoon nog hun eigen 'sores'.

Hebben wij daar eigenlijk wel begrip voor? Ik bedoel, wij als patiënten proberen zo min mogelijk te klagen, maar de partners van, klagen toch ook zelden? In ieder geval die van mij niet. Terwijl ook zij genoeg op hun bord krijgen. En hoe moeten ze daar mee omgaan? Natuurlijk is het lekker dat zij gewoon kunnen werken, sporten, uitgaan en noem maar op. Maar een 'patiënt' als vrouw of man is toch ook niet altijd gemakkelijk. Of zoals ik zelf altijd zeg, een 'partner met sarcoïdose', want ik ben lichtelijk allergisch om patiënt genoemd te worden door mijn man. Dan kom je namelijk direct in de patiënt-verzorger rol en dat is wel het laatste wat je wilt.

Misschien kunnen we daar eens bij stil staan. Niets dramatisch, maar gewoon erover nadenken. Hoeveel hulp we krijgen van onze partners. Want ook al is het misschien niet helemaal zoals we willen, er is wel begrip. Natuurlijk vanuit de gedachte van een gezond iemand. Maar je kunt iemand moeilijk kwalijk nemen dat ze -gelukkig- niet weten hoe het is om sarcoïdose te hebben. Dus we zullen nooit ontkomen aan onbedoelde opmerkingen, die zowel liefdevol als onhandig kunnen zijn. Maar ze staan voor ons klaar en we moeten natuurlijk wel zelf aangeven wat we voor hulp of begrip willen.

Misschien kunnen we de rollen eens omdraaien? Wat willen zij voor hulp of bedankje (geen waarschijnlijk) of begrip? Want ook voor hen heeft het leven een andere wending genomen. Komen we misschien vanuit het thema onbegrip toch nog op wederzijds begrip.

Lenneke Vente, redactielid, is 40 en woont met haar man, zoon Noud (5) en dochter Cato (0) in Amsterdam.

*Hebben wij begrip
voor onze partners?*